

Dominus Camillus

scripsit Giovannino Guareschi

vertit Michele Palese

Dominus Camillus, archipresbyter vīcī Ponterotto, erat vir summae benignitātis. Sed erat ūnus ex eōrum quī apertē prōfitentur et, tum cum rēs perplexae sordidaeque accidērunt, in quibus senēs locuplēs et virginēs immixtī erant, dominus Camillus in Missā ōrātiōnem infīnitam comiter incēpit, sed postea, id temporis cum sānē prīmō ōrdine ūnum ex turpium vīdit, modō victō et ōrātiōne abruptā, pannum super caput Iēsū crucī affixī altāris maiōris iēcit nē audīret et, manūs in lateribus pōnēns, suō modō ōrātiōnem ad finem perdūxit et tam tonāns erat vōx quae ex ōre illius hominis immāni corporis magnitudīne ērumpēbat, et tam magna dīcēbat, ut tēctum parvae ecclēsiae tremere.

Dominus Camillus scīlicet, tempore ēligendī adventō, tam apertē dē prīncipibus sinistrārum partium locī ōrātiōnibus dīxit ut, ad vesperem, vixdum satis certā lūce, dum reveniēbat ad parochī domum, magnus prāvusque homō palliō amictus ex saepe exsiliēns ā tergō adorīrētur et, tempus in quō dominus Camillus impediēbatur ā birotā cuius manūbriō suspēsa erat sarcina in quā septuāgintā ōva inerant nōn dīmittēns, validē tunderet eum pālō, ēvolāns postea ē cōnspectū ut ā terrā absorptus.

Dominus Camillus nihil nēminī dīxit. In parochī domum adventus et ōvīs in tūtō positīs, īvit in ecclēsiā ad Iēsū cōsulendum, sicut solēbat cum dubitāret.

«Quid faciam?» quae sīvit dominus Camillus.

«Pēnicillō dorsum tuum aquā oleō mixtā illine et tacetō» respondit eī Iēsūs ab altāris summitate. «Iniūriās īferentibus dōnandum est. Hoc est praeceptum.»

«Concedō» opposuit dominus Camillus. «Sed haec sunt verbera, nōn iniūriae.»

«Et quid hoc significat?» eī susurrāvit Iēsūs. «Num vīs iniūriās corporis iniūriīs animae acerbiōrēs esse?»

«Cōnsentiō, Domine. Sed Tū illōs mē, quī sum minister Tuus, verberantēs Tibi iniūriās intulisse meminisse dēbē. Hoc agō prō Tē nec prō mē.»

«Num ego tē magis minister Deī eram? Et num dōnāvī illīs mē in cruce fīgētibz?»

«Tū es difficilis et contumāx» conclūsit dominus Camillus. «Semper rēctē dīcis Tū. Fīat voluntās Tua. Dōnābimus. Mementō tamen sī illī meō silentiō ēlātī capitem meum frangent culpam Tuam esse. Possum Tibi aliquot locōs Veteris Testāmentī commemorāre...»

«Camille, mihi vīs dē Vetere Testāmentō loquī! Ea quae ad cētera pertinent mē auctōre sunt. Sed, inter nōs, aliquot ictibus dignus es, nē rem pūblicā agās domī meā.»

Dominus Camillus dōnāvit. Ūna rēs eī māsīt gutture dē trānsversō ut spīna asellī marīnī: cupiditās cognōscendī illum quī eum verberāverat.

* * *

Tempus praeterīvit et olim, pervesperī, dum erat in cōfessiōnis audītōriō, dominus Camillus vīdit trāns clātrōs faciem ducis factiōnis extrēmae sinistrae, Peppone.